

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Bc. P. F.**, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Pardubice, Sladkovského 601, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21.9.2010, č.j. PPR-15901-5/ČJ-2010-99KP

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí policejního prezidenta, jímž policejní prezident změnil rozhodnutí ředitele Policie České republiky Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 27.4.2010 č.j. KRPH-12107-1/ČJ-2010-05500KR, kterým bylo podle § 179 zákona č. 361/2003 Sb. vydáno oznámení o zastavení řízení zahájeného na základě žádosti žalobce o obnovu řízení a to tak, že

1) výrok rozhodnutí zní:

„Podle ustanovení § 181 za použití § 192 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon“) zamítám žádost o obnovu řízení, kterou podal bývalý major Bc. P. F., OEČ 232072, naposledy zařazen na funkci zástupce ředitele Okresního ředitelství Rychnov nad Kněžnou Policie České republiky, trvale bytem P. 1374, K., zastoupen na základě plné moci JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, AK 500

02 Hradec Králové, Fráni Šrámka 1139, neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 192 zákona.“

2)odůvodnění rozhodnutí se doplňuje o:

„Poučení o odvolání:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání u ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje do 15 dnů ode dne jeho doručení. Podání odvolání nemá odkladný účinek.“,

a v ostatním napadené rozhodnutí potvrzují.

V odůvodnění policejní prezident mimo jiné uvedl, že se podrobně zabýval nejenom námitkami žalobce, ale i celou spisovou dokumentací odvolacího řízení a napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, přezkoumal v rozsahu, jaký byl uveden v odvolání. Zákonnost pak přezkoumal v celém rozsahu. Policejní prezident konstatoval, že napadené rozhodnutí vydal příslušný služební funkcionář a že je řádně odůvodněným a tedy i přezkoumatelným. Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 26.3.2010 byla řediteli Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje doručena žádost žalobce o obnovu řízení ve věci propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky dle ust. § 106 odst. 1 písm. d) a ust. § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. odůvodněná tím, že skutkové závěry učiněné služebními funkcionáři v napadených rozhodnutích (rozhodnutí ředitele Policie České republiky okresního ředitelství Rychnov nad Kněžnou ze dne 6.10.2006 č.j. ORRK-522/2006 a rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Východočeského kraje č. 1678 ze dne 18.12.2006) se opírají o důkazy získané nezákonným způsobem, tudíž důkazy procesně nepoužitelné. Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje žádost posoudil a vyhodnotil ji jako bezpředmětnou a dne 27.4.2010 vydal oznámení o zastavení řízení (§179 zákona č. 361/2003 Sb.). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Dále policejní prezident konstatoval námitky žalobce uvedené v jeho odvolání i obsah odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí.

Policejní prezident přisvědčil žalobcově námitce, že mělo být nejprve rozhodnuto o povolení či zamítnutí obnovy řízení a toto rozhodnutí mělo mít zákonem aprobovanou formu, nikoliv rovnou rozhodnuto o zastavení řízení. Nicméně nedostatek předepsané formy podle policejního prezidenta nezpůsobuje sám o sobě zmatečnost, nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost rozhodnutí (oznámení) a netrpí nedostatkem důvodů. V této souvislosti odvolací orgán připomněl ustálenou judikaturu správních soudů i Ústavního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu Ads 133/2008-122, usnesení Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 16/96 nebo usnesení sp.zn. IV. ÚS 233/02).

Policejní prezident nepřisvědčil žalobcovu tvrzení, že služební orgán pomíjí zcela zásadní okolnost, že poté, co Ústavní soud vydal služebním orgánem citované usnesení (IV. ÚS 1248/08 ze dne 15.7.2009), rozhodl ústavním nálezem sp.zn. II. ÚS 2806/08 ze dne 27.1.2010 k ústavní stížnosti Ing. J. L. o nezákonnosti pořízení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu ve veřejné místnosti, na nichž bylo založeno rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru. a za dané situace nelze argumentovat rozhodnutími správních a soudních orgánů, jež se zakládají na důkazních prostředcích opatřených v rozporu se zákonem. Rovněž policejní prezident nepřisvědčil žalobcově námitce, že napadené rozhodnutí trpí věcnou nesprávností, když žádost žalobce obsahovala nové skutečnosti, jež plně odůvodňovaly odlišné řešení předmětné otázky, a správní orgán měl žádosti vyhovět. Podle policejního prezidenta však žádost neobsahovala novou skutečnost, která by opravňovala povolení obnovy řízení tak, jak to má na mysli ust. § 192 zákona č. 361/2003 Sb., neboť zákonnost pořízení odposlechů mohl žalobce uplatnit již v odvolání proti

rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, či následně podané žalobě nebo kasační stížnosti, což neučinil.

Při posuzování závěru učiněného služebním funkcionářem odvolací orgán přezkoumal veškerý spisový materiál a se závěrem učiněným služebním funkcionářem se ztotožnil. Konstatoval, že nevyšla najevo žádná nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit a mohla odůvodňovat jiné řešení věci. Odvolací orgán se současně zabýval možností, zda se meritorní rozhodnutí neopírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý. Nepravdivost provedených důkazů nebyla nikým namítána nebo prokázána a v žádném rozhodnutí konstatována. Ani tento důvod pro povolení obnovy řízení podle odvolacího orgánu neexistuje. Vydání rozhodnutí nezáviselo ani na posouzení předběžné otázky, kterou by příslušný orgán rozhodl jinak.

V projednávaném případě pak odvolací orgán zjistil důvody, pro které bylo nutno rozhodnutí změnit.

Žalobce v podané žalobě namítá, že napadené správní (služební) rozhodnutí trpí nezákonností a nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti.

Podle žalobce je nesrozumitelná výroková část, nemající navíc oporu v odůvodnění, kdy není zřejmé, v čem konkrétně se vlastně rozhodnutí orgánu prvního stupně mění a v čem potvrzuje.

Nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce i ve výroku č. 2), jímž se odůvodnění rozhodnutí zcela formalisticky mění tak, že se doplňuje o poučení o odvolání.

Podle žalobce napadené rozhodnutí trpí i zásadní obsahovou nezákonností a věcnou nesprávností, když žádost žalobce o obnovu řízení obsahovala skutečnosti, jež plně odůvodňovaly odlišné řešení předmětné otázky, a tedy měl podle žalobce odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve smyslu ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. zrušit a věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí, či měl případně sám ve smyslu ust. § 90 odst. 1 písm. c) příslušné rozhodnutí změnit a obnovu řízení nařídit.

Dle tvrzení žalobce byl závěr o skutkovém stavu v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky správními orgány nepochybně a výlučně založen na záznamech telekomunikačního provozu a prostorového odposlechu kanceláře Ing. J. L., coby vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou. Podle žalobce správní orgány v řízení o žádosti o obnovu řízení při své argumentaci zcela mylně interpretují zásadní okolnost, na níž žalobce ve své žádosti o obnovu řízení upozornil. Jedná se o skutečnost, že poté, co Ústavní soud vydal správním (služebním) orgánem citované usnesení, rozhodl ústavním nálezem sp.zn. II. ÚS 2806/08 ze dne 27.1.2010 ke stížnosti Ing. J. L. o nezákonnosti pořízení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu ve veřejné místnosti. Předmětné prostorové odposlechy přitom vedly k opatření zásadně jediných důkazů, na nichž správní (služební) orgán založil své rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Žalobce také upozornil na skutečnost, že v mezidobí bylo rozhodnuto i o jím podané ústavní stížnosti, přičemž Ústavní soud svým nálezem sp.zn. IV. ÚS 1235/09 ze dne 14.7.2010 shodně jako v případě Ing. J. L. výslovně označil předmětné důkazy za nezákonné.

Žalobce má za to, že za dané situace nelze v dané věci argumentovat, jak to činí žalovaný, rozhodnutími správních a soudních orgánů, jež se zakládají výhradně na důkazních

prostředcích opatřených v rozporu se zákonem. Rovněž se domnívá, že za daného stavu, kdy byla Ústavním soudem (opakovaně) konstatována nezákonnost zjištěných důkazů, nelze přisvědčit názoru žalovaného, že tato skutečnost nemá nejmenší vliv na správní rozhodnutí.

Jako zcela nepravdivé a zavádějící se pak žalobci jeví tvrzení žalovaného, že měl služební orgán v řízení o propuštění žalobce k dispozici i další důkazní prostředky, nejen odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, např. přestupkový spis Městského úřadu v Rychnově nad Kněžnou.

Žalobce tvrdí, že nezákonnost získání důkazů sloužících jako podklad ke zjištění skutkového stavu ve věci rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru vyšla najevo až po rozhodnutí ve věci, přičemž se jedná o skutečnosti nové. Žalobce zastává názor, že se předmětná správní (služební) rozhodnutí zakládají na nepravdivých důkazech, neboť důkaz získaný v rozporu se zákonem není možno považovat za důkaz pravdivý.

Ve vyjádření k žalobě policejní prezident mimo jiné uvedl, že žalobce v řízení neprokázal novou skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit. Novou skutečností podle policejního prezidenta je skutečnost v původním řízení neznámá, která však již v době vydání existovala a teprve později vyšla najevo. Nezákonnost pořízení odposlechů vyplývající z namítaných nálezů Ústavního soudu takovou skutečností není, neboť ji žalobce mohl uplatnit již v odvolání proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, popř. v následné kasační stížnosti, což neučinil. Právní názor vyslovený v nálezu Ústavního soudu není takovou okolností odůvodňující povolení obnovy řízení. Stejně tak podle policejního prezidenta nebyla zjištěna a nebyla v odvolání ani namítána nepravdivost provedených důkazů, a proto ani povolení obnovy řízení podle § 192 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb. tedy nebylo možné. Navrhl žalobu zamítnout.

V rámci ústního jednání konaného dne 1.7.2014 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

V předloženém správním spise se nachází rozhodnutí ředitele Policie České republiky okresního ředitelství Rychnov nad Kněžnou ve věcech služebního poměru ze dne 6.10.2006 číslo: ORRK-522/2006; rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Východočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18.12.2006 číslo: 1678; žádost žalobce o obnovu řízení ze dne 23.3.2010 ve věci jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky dle ust. § 106 odst. 1 písm. d) a ust. § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb.; oznámení o zastavení řízení vydané ředitelem Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje ze dne 27.4.2010; odvolání žalobce ze dne 17.5.2010 vč. odůvodnění odvolání ze dne 7.6.2010; žalobou napadené rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 21.9.2010 č.j.: PPR-15901-5/ČJ-2010-99KP.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1.7.2014, č.j. 8 Ad 24/2010-55 bylo rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21.9.2010, č.j. PPR-15901-5/ČJ-2010-99KP a oznámení o zastavení řízení Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje ze dne 27.4.2010, č.j. KRPH-12107-1/ČJ-2010-0500KR zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28.1.2015, č.j. 2 As 150/2014-51 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1.7.2014, č.j. 8Ad 24/2010-55 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí /§110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, postupoval soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařídil.

Ve shora uvedeném rozsudku Nejvyšší správní uvedl, že klíčovou v daném řízení je otázka, co může být skutečností odůvodňující obnovu řízení ve smyslu § 192 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb.

Podle § 192 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „Účelem citovaného ustanovení § 192 odst. 1 písm. a) služebního zákona je umožnit odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu způsobených tím, že v době, kdy řízení probíhalo, nebyly známy všechny skutečnosti, nutné pro náležité posouzení merita. Z toho plyne nutnost označit v návrhu na obnovu řízení ty skutečnosti, které sice existovaly v době původního správního řízení, ale správnímu orgánu nebyly známy, a které by vedly k takovému zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 – 74).

Obnova řízení je určena primárně k nápravě skutkových nesprávností, přičemž k nápravě právních omylů a vad slouží institut přezkumného řízení. Jedná se o mimořádný opravný prostředek, prolamující účinek právní moci rozhodnutí a principy jeho nezměnitelnosti a závaznosti, k jehož využití soudy a správní orgány proto přistupují obezřetně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 – 74). V řízení o povolení obnovy se nepřezkoumává zákonnost a správnost původního rozhodnutí, ale je nutné posoudit otázku, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé ve spojení s důkazy již provedenými mohou odůvodnit jiné, pro účastníka příznivější rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. III. ÚS 3386/09, či usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 21. 9. 2011, č. j. Konf 65/2010 – 21, publikované pod č. 2499/2011 Sb. NSS).

Nově najevo vyšlou skutečností ve smyslu institutu obnovy řízení tak typicky může být existence nového svědka, jehož totožnost nebyla v původním řízení známa a který může podat nové informace o daném případě, nebo například objevení listiny, která se pokládala za ztracenou a která osvědčuje významné skutečnosti. Z judikatury zdejšího soudu (na niž rovněž odkazuje žalobce ve svém vyjádření) plyne, že novou skutečností může být i nově najevo vyšlá nezákonnost získání důkazu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2005, č. j. 5 A 127/2002 – 42, publikovaný pod č. 1343/2007 Sb. NSS, pojednávající sice o obnově řízení dle § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967, o správním řízení (správní řád), ale protože obnova řízení podle správního řádu i služebního zákona mají stejná doktrinální východiska, lze jeho závěry aplikovat i na nyní posuzovanou věc].

Naopak novou skutečností nemůže být právní názor soudu či jeho změna [k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 – 74, nebo

stěžovatelkou odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 3 As 38/2012 – 31; obě citovaná rozhodnutí se vztahují k obnově řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nicméně jejich závěry lze pro podobnost právní úpravy v obou předpisech vztáhnout i na obnovu řízení dle § 192 odst. 1 písm. a) služebního zákona]. Dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. 32 Cdo 2434/2011 (dostupné na www.nsoud.cz), pak důvodem pro povolení obnovy řízení není ani později přijaté rozhodnutí soudu v jiné právní věci, byť v daném případě svým obsahem a závěry souviselo s již pravomocně skončeným řízením [citované usnesení se dotýká podmínek obnovy řízení dle § 228 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, jež jsou v základu obdobné s úpravou v § 192 odst. 1 písm. a) služebního zákona].

Žalobce v žádosti o obnovu řízení i v žalobě označil jako důvod pro obnovu řízení Ústavním soudem vyslovenou nezákonnost důkazů odposlechy v nálezu ve věci Ing. L. i ve věci žalobce. Ústavní soud se v nálezu ve věci Ing. L. vyjádřil k legalitě odposlechnů následovně: *„Způsob, jakým se obecné soudy prvního a druhého stupně vypořádaly s námitkami stěžovatele (Ing. L.) ohledně zákonnosti pořízení odposlechu jeho kanceláře, resp. s jeho důkazními návrhy v té souvislosti, nelze tedy považovat za souladný s ústavním pořádkem. Stručně řečeno, aby bylo možno použít jako důkaz záznamy ať už odposlechnutého telekomunikačního provozu nebo prostorového odposlechu v jiné trestní věci, než ve které byly nařízeny, resp. povoleny, je nezbytné, aby jejich nařízení, resp. povolení bylo ústavně souladné. Proto musí z příslušných opatření vyplývat, na základě jakých konkrétních indicií je dán vztah mezi sledovanou osobou (jí užívaným telefonním číslem nebo jí užívaným prostorem) a podezřením ze spáchání určité trestné činnosti (...) Obecné soudy jsou přitom povinny i z vlastní povinnosti provést ty důkazy, které legitimitu nařízených, resp. povolených odposlechnů a záznamů osvědčují, pokud návrhy v tomto směru nečiní s ohledem na své povinnosti v trestním řízení již samy orgány veřejné žaloby.“* Z uvedeného vyplývá, že dle Ústavního soudu je nezákonný (neústavní) způsob vypořádání se obecných soudů s námitkami zpochybňujícími legalitu či legitimitu odposlechnů, respektive to, že nejen nezkoumaly zákonnost nařízených či povolených odposlechnů a záznamů *ex officio*, ale bez věcně adekvátního odůvodnění zamítly důkazní návrhy k tomu předložené, a provedené důkazy náležitě nezohlednily. Z citovaného nálezu lze rovněž dovodit pochybnosti Ústavního soudu o zákonnosti odposlechnů v posuzované věci, způsobené absencí deklarované souvislosti s podezřením na jinou trestnou činnost, pro niž byla v jiném řízení vyšetřována jiná osoba za pomoci povolených, resp. nařízených odposlechnů a záznamů. Na to navázal i nálezy ÚS ve věci žalobce: *„Byl-li stěžovatel jako návodce k trestnému činu odsouzen na základě důkazů, mezi které patřil i odsuzující rozsudek naváděného pachatele trestné činnosti, a zrušil-li Ústavní soud tento odsuzující rozsudek z důvodů týkajících se legitimacy důkazu v tehdejší řízení získaného (jenž byl navíc zásadním i ve stěžovatelově věci), nemůže obstát ani rozsudek týkající se stěžovatele; zůstal-li by nedotčen, byla by vytvořena kontradikce nastolující totální nejistotu, zda v právní věci stěžovatele v souvislosti s právní věcí obviněných Ing. J. L. a P. S. bylo soudy rozhodnuto po právu (ústavně bez vad), či nikoliv.“* Z právě uvedeného je zřejmé, že nelze dát za pravdu tvrzení žalobce, že by kterýkoli z citovaných náleznů výslovně označil důkazy odposlechy za nezákonné, neboť ústavně nesouladným označil Ústavní soud pouze to, že se obecné soudy navzdory svým povinnostem zákonností odposlechnů a záznamů nezabývaly a s námitkami a důkazy zpochybňujícími zákonnost použití (v jiné trestní věci) povolených odposlechnů se dostatečně nevypořádaly, avšak samotné posouzení zákonnosti ponechal v novém řízení procesním soudům.

V nyní posuzované věci městský soud vážné a velmi podstatné pochybnosti Ústavního

soudu o zákonnosti, ústavnosti a legitimitě uvedených odposlechů nesprávně posoudil jako nově najevo vyšlou skutečnost dle § 192 odst. 1 písm. a) služebního zákona umožňující povolit obnovu řízení. Tyto závěry Ústavního soudu, byť zapříčinily zrušení trestních rozhodnutí obecných soudů ve věci žalobce, však pouze vyjadřují pochybnost o zákonnosti odposlechů jako podstatného zdroje skutkových zjištění, ale nemohou odůvodnit povolení obnovy řízení. Pro obnovu řízení je nezbytná přítomnost nově najevo vyšlé skutečnosti, avšak nálezy Ústavního soudu skutkový charakter nemá, ačkoli se ke skutečnosti (legalita odposlechů), jež může ovlivnit obnovu řízení, vyjadřuje. Nově najevo vyšlou skutečností by však v dané souvislosti jistě mohla být pravomocným rozhodnutím soudu výslovně konstatovaná nezákonnost důkazů záznamy odposlechů, mající za následek jejich procesní nepoužitelnost (skutečnosti získané jejich prostřednictvím nemohou být podklady pro rozhodnutí), což sice žalobce tvrdil, ale bez opory ve skutečném obsahu nálezů Ústavního soudu.

Tyto závěry potvrzuje i citovaný (žalobcem odkazovaný) rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2005, č. j. 5 A 127/2002 – 42, publikovaný pod č. 1343/2007 Sb. NSS, jež za novou skutečnost považuje až samotnou nezákonnost důkazu, tzn. nikoliv pouze pochybnost o jeho zákonnosti. Dále pak citovaný rozsudek uvádí: *„Nová skutečnost, zde tedy nezákonnost získání důkazů, by ale nezbytně musela vyjít najevo až po rozhodnutí ve věci s tím, že v řízení nebyla uplatněna bez zavinění účastníka řízení. To ale není projednávaný případ. Skutkové okolnosti, z nichž je dovozována nezákonnost důkazů (aniž by soud hodnotil, zda o nezákonnost šlo nebo ne) tu byly již v době řízení a žalobce o nich věděl. Byl nadto řádně poučen o možnosti podat odvolání a odvolání podal, nicméně nezákonnost důkazů v odvolacím řízení nenamítl. Nejde tedy o případ, že by takové skutečnosti vyšly najevo až po rozhodnutí a že by šlo o skutečnosti nové; novost je základním předpokladem tohoto důvodu obnovy řízení.“* V nyní posuzované věci by tedy nově nastalou skutkovou okolností odůvodňující obnovu řízení dle §192 odst. 1 písm. a) služebního zákona bylo, pokud by žalobce v návrhu na obnovu řízení tvrzení o nezákonnosti odposlechů jako klíčového důkazu proti němu podložil skutkovými okolnostmi, které byly přítomny již v době řízení o propuštění ze služebního poměru, ale najevo vyšly až nyní. Žalobce však žádost o obnovu řízení i všechna navazující podání opírá výhradně o nálezy ÚS ve věci Ing. L. a na něj odkazující nálezy ÚS v jeho vlastní věci, jejichž podstata však tkví ve výhradě Ústavního soudu vůči procesnímu postupu soudů obecných, a to v otázce prověření zákonnosti opatření a s tím souvisejícího procesního použití klíčového důkazu – záznamů odposlechů získaných na základě povolení vydaného v jiné trestní věci. Za protiústavní považuje rezignaci na prověření z pohledu dodržení procesních předpokladů pro použití záznamů jako důkazu, a to přesto, že obžalovaný vznesl námitky a navrhl důkazy. Právní závěry Ústavního soudu formulované ve zmíněných nálezech samy o sobě jako nově nastalá skutečnost ve smyslu 192 odst. 1 písm. a) služebního zákona neobstojí.“

V dané věci tedy podmínka existence nové skutečnosti pro povolení obnovy řízení dle ust. § 192 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. nebyla splněna.

Pokud pak šlo o námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, soud konstatuje, že v prvé řadě se neztotožnil s názorem žalobce o tom, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné z důvodu jeho nesrozumitelnosti, kterou žalobce dovozoval z toho, jakým způsobem odvolací orgán změnil rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně.

Soud tedy po posouzení věci dospěl k závěru, že v projednávané věci odvolací orgán postupoval v podstatě jediným možným způsobem, jaký mu zákon dovoľoval a byl nucen respektovat ty hranice své pravomoci, které mu ust. § 190 zákona č. 361/2003 Sb. pro odvolací řízení dává. Jenom pro srovnání lze uvést, že obecné předpisy o správním řízení svěřují odvolacím orgánům pravomoc buď odvolání zamítnout, nebo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnit, nebo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věc vrátit první instanci k novému projednání (§ 90 zákona č. 500/2004 Sb.). Takovou pravomoc, ale podle ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. služební funkcionář, který rozhoduje jako odvolací orgán, nemá. V jeho pravomoci je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnit nebo zrušit a řízení zastavit nebo odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit.

Podle citovaného ustanovení (§ 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb.) odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

V projednávané věci nebylo možné, aby odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil služebnímu funkcionáři, který rozhodoval v prvním stupni k novému projednání. Přitom v dané věci by takový postup, pokud by ho zákon tedy umožňoval, byl víc než namístě, protože předmětné prvostupňové rozhodnutí trpí téměř všemi myslitelnými vadami a v podstatě jeho zrušení a vrácení věci služebnímu funkcionáři prvního stupně by bylo nejlepším možným řešením, pokud by zákon takové řešení umožňoval. Ze služebního zákona (zákon č. 361/2003 Sb.) je tedy zřejmé, že pokud účastník řízení podá návrh, nebo tedy přesněji řečeno žádost o obnovu řízení, tak se o tom návrhu o obnovu řízení musí rozhodnout. Způsob, jakým byla žádost žalobce o obnovu řízení vyřízena dne 27.4.2010 Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Královéhradeckého kraje, tedy za rozhodnutí lze považovat jen obtížně, protože byť je z něj sice zřejmé, jakým způsobem s předmětnou žádostí bylo naloženo, tedy že jí nebylo vyhověno, jak po obsahové, ale i formální stránce, předmětný úkon nárokům na rozhodnutí nevyhovuje ani v nejmenším. Není v něm vyjádřen výrok, v podstatě celý text by se dal označit za jakési kvazi odůvodnění a zcela v něm chybí poučení o opravném prostředku. Jestliže proti takovému úkonu, který, jak v tomto tedy soud se žalovaným souhlasí, co do své materiální podstaty bylo nutno považovat za rozhodnutí, protože se o právech a povinnostech žalobce rozhodlo, tak jestliže proti tomu tedy bylo podáno odvolání, odvolací orgán se s ním musel nějak vypořádat v mezích svých pravomocí a jelikož nebylo možné prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit služebnímu funkcionáři prvního stupně k novému projednání a novému rozhodnutí, musel odvolací orgán toto rozhodnutí změnit. Tímto postupem se jej pak snažil nějak opravit, dát mu tedy formální i materiální podobu rozhodnutí, které by vyhovovalo základním požadavkům. Takže to, jak se odvolací orgán s odvoláním žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí po té formální stránce vypořádal, soud považuje za správné. Odvolacímu orgánu nezbylo než rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje změnit a z tohoto rozhodnutí, tedy z tohoto žalobou napadeného rozhodnutí je podle názoru soudu zřejmé, v jakém rozsahu bylo prvostupňové rozhodnutí změněno.

Rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje pak bylo změněno takřka úplně ve všem. Byl mu dodán výrok, bylo do něj doplněno poučení o opravném prostředku a v podstatné míře bylo samozřejmě i změněno odůvodnění s tím, že potvrzeno bylo v té části, kdy odvolací orgán shodně se služebním funkcionářem prvního stupně se shodl na tom, že nevyšla najevo žádná nová skutečnost, která existovala

v době původního řízení a kterou nemohl žalobce, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit a která by odůvodňovala jiné řešení věci.

Takže ani námitku žalobce vůči nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost soud neakceptoval.

Městský soud v Praze, který je vázán shora vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, vzhledem k tomu, že podmínka existence nové skutečnosti pro povolení obnovy řízení dle § 192 odst. 1 písm. a) zákona č.361/2003 Sb. nebyla splněna, rozhodl tak, jak shora ve výroku I. uvedeno, a žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.) .

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. srpna 2015

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Horáčková